

Politiken skriver i 1880erne om Fejøsagerne

Nationalbank-Aktier i 155 $\frac{1}{2}$, Privatbank-Aktier i 64 $\frac{3}{4}$, Landmandsbank-Aktier i 69 $\frac{3}{4}$, Store nordiske Telegrafaktier i 127, Burmeister & Wains i 60 $\frac{1}{2}$, medens de samme Papirer 1. Januar 1881 var steget til henholdsvis 176, 103 $\frac{1}{2}$, 120, 196 og 123 $\frac{1}{2}$. Denne Krise er jo isørigt af et saa nyt Datum, at vistnok alle de Tilstedeværende har kjendt den af Erfaring.

„Dhrr. vil nu have set“, slattede Taleren, „at Kriser er noget almindeligt, de yngre af dem vil rimeligvis komme til at opleve endnu flere. Skjønt enhver Krise har sit særegne Brug, frembyder de alle en større Del Ligheder, det kan være godt at drage disse frem. Kæppe har dog nogen Krise været saa frygtelig og omfattende som den 1857, sammenlignet med den forekommer mig den nuværende, for saa vidt den alt har udviklet sig, som mindre oprivende, skjønt den selvfølgelig kan være pinagtig for mange: Den ved bedst, hvor Skoen trykkes, der har den paa.“ Taleren anbefal-ede særlig at se Forholdene lige i Dinene, men frem for alt at beholde et koldt Hoved.

Om **Fejøsagerne** skriver „Politiken“:

For nogle Aar siden blev Procurator Freuchen, hidtil kun kjendt som konatist Højremand, bestillet til Virke-dommer paa Fejø.

Blandt de hvide findes Mand, der har arbejdet ved Suez-Kanalen. I Januar bestod Arbejdsstyrken af omtrent 14,600 Mand, og i Fjor var Tilførslen af fremmede Arbejdere paa Panamakanalen følgende: 9006 Negre fra Jamaica, 1344 fra Barbadoes, 496 fra St. Lucia, 272 fra Venezuela, 800 fra Martinique, 275 fra Cuba og 549 fra West-Indien.

sin Tvivl.

Dedagtet hengik fire Maaned, uden at Justitsministeriet foretog noget som helst Skridt overfor Hr. Freuchen.

Først efter fire Maanedes Forløb fik den Fejø Virke-dommer Ordre til at indlægge sig til Observation paa Oringe Sindssygeanstalt og efter nogle Maanedes Jagttagelse afsag Overlæge Første en Lægeerklæring paa ikke mindre end 40 Foltosider. Den gik ud paa, at Virke-dommer Freuchen, da han optog Forhørene og afsagde Dommene i denne og andre Sager, ikke havde været ved sin Fornufts fulde Brug, men lidt af en sindssyg Eksitation.

Under alt dette fortsattes Sattedommerens Virksomhed, og det viste sig, at Hr. Freuchens Domme ogsaa i en anden Sag, der ligeledes drejede sig om Foster-mord samt nogle andre Smaating som Rufferi, Hazardspil osv., var paavirket af hans Sindssygdom.

De Domsældte blev løsladte, Sagerne optagne til fornyet Paaskjendelse.

I Onsdags faldt, som meddelt, Kjendelsen i den sidste Sag; den var absolut frifindende. Men den egentlige Fejø-Sag, den her i Bladet omtalte, den, der oprindelig gav Anledning til, at Hr. Freuchens hele Dommervirksomhed blev belyst, staar endnu tilbage. Om nogle Dage vil Højesteret atter falde Dom over den Pige, der blev domsfældt for at have dræbt det Børn, hun aldrig havde født.

Et bør ikke glemmes: Hr. Nellesmann lod Virke-dommer Freuchen sidde i Embede fire Maaned, efter at Kriminalretsassessor Jagerslev, den ved Igl. Kommissorium bestilte Sattedommer, havde udtalt stærk Tvivl om Hr. Freuchens mentale Tilstand.

Dr. Freuchen var Stadsfog, han led af Forfølgelsesmani, d: han var mania- lalst som Forfølger, som Forhørsdommer, — men han var en iorig Tilhænger af Ministeriet Estrup.

Om de Prinsiper, der ledede hans For- hørsdommervirksomhed, har han udtalt sig i følgende Ord:

„Her paa Fjøs er jeg omgivet af lutter Forbrydere; specielt finder her mange Fosterermord Sted. Naar jeg træf- ter en Familie af Almuellasken, der ikke har mer end to Børn, siger jeg til mig selv: Her maa have fundet Fosterermord Sted, ti hvorfor stuide denne Kone ikke saa mere end to Børn?“

I 1883 paabegyndte Dr. Freuchen Undersøgelsen om en Fosterermordsfog; den gik gennem alle Instanser, Under- Over- og Højesteret. En ung Pige blev idømt fleraarig Tugthusstraf for at have dræbt sit suldbaarne Barn; hendes Bedstemoder idømtes Livsstraf som Anstifter, men blev benaadet. Begge henjød de i Kristianshavns Straffean- stalt.

Saa skete det sidste Foraar, at de to Forbrydere erklærede til vedkom- mende Inspektør, at de var uskyldige. En Lægeundersøgelse fandt Sted, og det godtgjort, at den unge Pige aldrig havde født et suldbaarent Foster.

Men Højrepressen som sædvanlig tav eller dækkede over Skandalen, tog „Politiken“, sig levende af Sagen og fluffede rosjagtige Beretninger fra Fjøs. Dr. Nellesmann satte sig i Bevægelse, et Kommissorium blev udstedt og i Midten af April f. A. rejste Kriminalretskassens for Ingerølev over til Fjøs for som Sætterdommer at undersøge Sagen paany.

Efter otte Dages Forløb vendte Dr. Ingerølev tilbage til Kjøbenhavn; alt paa Lolland-Falster erklærede han privat, at han nærede stærk Tvivl om Dr. Freuchens mentale Tilstand, og det er en Selvfølge, at han heller ikke har ladet Dr. Nellesmann være uvidende om denne sin Tvivl.

Redungtet hengik fire Maanedes, uden at Justitsministeriet foretog noget som